

Kohtuotsus (liidetud kohtuasjad C-145/15 ja C-146/15)
K. Ruijsenaars, A. Jansen ja J.H. Dees-Erf *versus* Staatssecretaris van
Infrastructuur en Milieu

Pressi- ja teabeosakond

Siseriiklikud asutused teostavad lennureisijate õiguste tagamiseks üldist järelevalvet, kuid nad ei ole kohustatud individuaalsete kaebuste tagajärjel tegutsema

Liikmesriigi õigusnormidega võib sellise pädevuse neile siiski anda

Lennu tühistamise korral peab lennuettevõtja liidu määruse alusel¹ hoolitsema asjaomaste reisijate eest ja maksma neile hüvitist (250–600 euro ulatuses sõltuvalt vahemaast).

Lisaks peab iga liikmesriik määrama asutuse, kes vastutab selle õigusnormi jõustamise eest. Iga reisija võib esitada sellele asutusele kaebuse määruse rikkumise kohta. Rikkumise puhul kohaldatavad karistused peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad.

Madalmaades on siseriiklikuks pädevaks asutuseks määratud riigisekretär. Tal on üldine pädevus võtta sunnimeetmed, eeskätt siis, kui lennuettevõtja süstemaatiliselt keeldub reisijatele hüvitist maksmast. Seevastu ei saa ta võtta sunnimeetmeid sellise lennureisija nõudmisel, kes oma konkreetse juhtumiga tema poole pöördub.

Selles kontekstis on Raad van State (Madalmaade kõrgeim halduskohus) menetluses kaks kohtuasja, mis puudutavad lennureisijaid, kellele keelduti hüvitist maksmast. Nad palusid riigisekretäril võtta sunnimeetmeid asjaomase lennuettevõtja suhtes; sellest aga riigisekretär keeldus. Raad van State kahtleb riigisekretäri pädevuses võtta individuaalsetel juhtumitel sunnimeetmeid reisija nõudmisel ja pöördub selles küsimuses Euroopa Kohtu poole.

Oma tänases kohtuotsuses tõlgendab Euroopa Kohus kõigepealt mõistet „kaebus“, mille iga reisija võib asutusele esitada. Euroopa Kohtu arvates tuleb selle mõistega silmas pidada pigem teadaandeid, mille eesmärk on üldiselt selle määruse nõuetekohasele kohaldamisele kaasa aidata, ilma et sellele asutusele pandaks kohustust niisuguste kaebuste tagajärjel tegutseda, tagamaks iga üksiku reisija õigus hüvitist saada.

Mis puudutab mõistet „karistus“, siis sellega määratakse kindlaks meetmed, mida võetakse vastuseks rikkumistele, mida asutus tuvastab oma üldises järelevalvetegevuses, mitte aga haldussunnimeetmed, mida tuleb võtta igal üksikjuhtumil.

Sellest tulenevalt leiab Euroopa Kohus, et siseriiklik pädev asutus ei ole põhimõtteliselt kohustatud võtma sunnimeetmeid lennuettevõtjate suhtes, sundimaks neid maksma määrusega nr 261/2004 ette nähtud hüvitist.

Siiski rõhutab Euroopa Kohus, et võttes arvesse määruse eesmärke ja ka kaalutlusruumi, mis on liikmesriikidel nende pädevuste jaotamisel, mida nad soovivad asutustele anda, saavad liikmesriigid lennureisijate õiguste kaitsel esinevate puuduste kõrvaldamiseks anda asutusele õiguse võtta vastu meetmeid individuaalsete kaebuste alusel.

¹ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT L 46, lk 1, ELT eriväljaanne 07/008, lk 10).

MÄRKUS: Eelotsusetaotlus võimaldab liikmesriikide kohtutel taotleda kohtuvaidluste lahendamisel Euroopa Kohtult liidu õiguse tõlgendamist või liidu õigusakti kehtivuse üle otsustamist. Euroopa Kohus ei lahenda siseriiklikku kohtuvaidlust. Kohtuasja lahendamine kooskõlas Euroopa Kohtu otsusega on liikmesriigi kohtu ülesanne. Euroopa Kohtu otsus on ühtlasi siduv ka teistele liikmesriigi kohtutele, kes lahendavad sarnast probleemi.

Ajakirjandusele mõeldud mitteametlik dokument, mis ei ole Euroopa Kohtule siduv.

Otsuse [terviktekst](#) on CURIA veebileheküljel alates selle kuulutamise päevast.

Täiendavat teavet annab Gitte Stadler, ☎ (+352) 4303 3127